

НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВОДНОГО ГОСПОДАРСТВА ТА
ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ЕКОНОМІКИ ТА МЕНЕДЖМЕНТУ
КАФЕДРА ЖУРНАЛІСТИКИ ТА УКРАЇНОЗНАВСТВА

Журнал "Тихо / Гучно: Повсякдення українців під час війни"

**Бакалаврська кваліфікаційна
робота (проект)**

студентки групи ЖУР-41

освітньої програми

«Журналістика»

спеціальності 061

«Журналістика»

Дацької Діани Віталіївни

Керівник – Малевич Л.Д.,

кандидат філологічних наук,

доцент, завідувач кафедри

журналістики та українознавства

Рецензент – Фінклер Ю.Е.,

доктор філологічних наук,

професор, професор кафедри

журналістики та українознавства

ДОПУЩЕНО ДО ЗАХИСТУ

Завідувач кафедри _____ **Леся МАЛЕВИЧ**

Протокол засідання кафедри №12

від 23.05.2025

Рівне 2025

ЗМІСТ

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

1.1. Теоретична база.....	3
1.2. Обґрунтування проєкту.....	7
1.3. Мета і завдання роботи	8
1.4. Специфіка аудиторії.....	10
1.5. Технічні і програмні засоби.....	131
1.6. Сфера застосування.....	144
1.7. Висновки.....	Error! Bookmark not defined. 4
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	166

1.1. Теоретична база

Повномасштабна війна в Україні змінила не лише соціально-політичний та безпековий ландшафт країни, а й повсякденне життя мільйонів людей. Попри постійну небезпеку, втрати, евакуації та руйнування, українці щодня навчаються, працюють, готують їжу, слухають музику, граються з дітьми, планують завтра. Це нове життя у стані "між тривогами", де співіснують надзвичайне і буденне, страх і звичка, тиша й вибухи.

У публічному дискурсі війна часто постає через героїчні або трагічні наративи – фронт, перемоги, втрати. Водночас щоденний досвід цивільного населення малопомітний або взагалі не представлений у журналістиці, медіа, літературі. Саме цей досвід – побутовий, мовчазний, але промовистий – потребує відображення, фіксації, вивчення й осмислення.

Актуальність журналу «Тихо / Гучно» полягає в тому, що він покликаний відтворити живе повсякденне життя українців під час війни, дати голос тим, чия історія не потрапляє у великі новини, але формує людське тло великої історії країни. Це медіаплатформа, що фіксує контрасти: між звичним і надзвичайним, між внутрішнім і зовнішнім, між особистим досвідом і суспільною реальністю.

Актуальність проєкту також зумовлена потребою в гуманітарному архівуванні війни: у документах, текстах, візуальних свідченнях, які в майбутньому формуватимуть колективну пам'ять і ідентичність. Журнал виступає медіапосередником між нинішнім проживанням досвіду і його збереженням – для себе, для інших, для історії.

Крім того, видання актуалізує **роль журналістики повсякдення** як напрямку сучасних медіа: емпатійного, багатоголосого, наближеного до людини. Це особливо важливо в часи, коли інформаційний простір перенасичений шумом, а голос тих, хто "просто живе" – не менш цінний, ніж голос тих, хто "бореться".

Журналістика повсякдення – це напрям у сучасній журналістиці, який зосереджується на висвітленні звичайного, щоденного життя людей: їхнього досвіду, побуту, рішень, емоцій. Така журналістика відходить від традиційного

акценту на подієвості, сенсаціях та офіційних джерелах, натомість розглядає повсякденність як змістовну частину суспільної реальності [2; 4; 6].

На думку дослідників, основними рисами журналістики повсякдення є такі:

- фокусування на «малих» історіях, розповіді про життя «простих» людей, наприклад, учителів, продавчинь, підлітків, переселенців, військових у тилу; висвітлення непомітного, але глибокого: як люди реагують на зміни, долають труднощі, створюють сенси;
- наративний і гуманітарний підхід, коли у центрі постає не просто факт, а історія людини, при цьому тексти побудовані на розмовах, спостереженнях, емоціях, деталях;
- соціокультурна цінність, адже повсякденність – це простір, у якому формуються ідентичності, звички, символи, мова, а через щоденне ми бачимо, як війна, криза, еміграція чи реформи змінюють реальність на рівні побуту;
- журналістика повсякдення не змагається з новинами, а доповнює їх, показуючи глибину й контекст подій [3; 4; 6].

Сьогодні журналістика повсякдення розвивається як частина гуманістичної, емпатійної журналістики, журналістики рішень (solutions journalism, human-interest reporting) (наприклад, [1]). Її активно використовують The New York Times (рубрики «At Home», «Diary»), BBC, The Guardian, Zaborona, The Ukrainians тощо (див., зокрема, [7-10]).

Журналістика повсякдення – це журналістика людини. Вона не про надзвичайне – вона про те, з чого насправді складається наше життя. І саме тому вона така важлива, особливо у час війни, коли побут – це тяж спротив, а звичка – це тяж стійкість [5].

Таким чином проєкт «Тихо / Гучно» відповідає на запит суспільства на бачення себе не лише як героя або жертви агресії, а як людини, що живе і тримає країну через звичні дії, бо це також є форма спротиву.

1.2. Обґрунтування проєкту

Основна ідея нашого проєкту полягає в тому, що «Тихо / Гучно» – це журналістське мультимедійне видання, яке фіксує, осмислює та репрезентує повсякденне життя українців під час війни. Журнал поєднує репортажі, есеї, фотоісторії, інтерв'ю та короткі наративи, що показують, як звичайне життя змінюється під впливом надзвичайного досвіду: повітряних тривог, втрат, евакуацій тощо.

Визначальна особливість видання – гуманістичний підхід: журнал не лише про фронт і надзвичайне, а також про кухню, школу, укриття, сон, мовчання, шум, побут. Це журнал про людей, які живуть, вибирають, дбають і тримаються у власному ритмі: хтось тихо, а хтось – гучно.

Журнал передбачає формат друкованого та цифрового видання, орієнтованого на широку читацьку аудиторію в Україні та за її межами.

Місія журналу – надати голос тим, чий щоденний досвід часто залишається непоміченим, але є невидимим фронтом спротиву, показати, що повсякденність під час війни – це також важлива частина історії, яка варта збереження, осмислення та співчуття, сформувати живий архів людських історій, що допоможе майбутнім поколінням побачити війну не лише через хронологію подій, а через людське життя між “тривогою” і “відбоєм”.

Важливими **принципами видання** є повага до людини і її досвіду, позиція, що немає “малих” історій і маленьких людей.

Структура журналу відповідає сформульованій ідеї, місії та принципам видання і містить такі складники:

- Обкладинка зі змістовною, багатомовною та емоційно насиченою фотоілюстрацією;
- Зміст номера (назви рубрик, заголовки матеріалів, номери сторінок);

- Склад редакції журналу;
- Інформація про засновників, власників, реєстрацію, друкарню;
- Контактна інформація редакції;
- Колонка головного редактора (передмова до першого номера «Слово редактора»);
- Два розділи та рубрики, виділені графічно з концептуальними передмовами-есе: «Тихо» і «Гучно»;
- Журналістські матеріали різних жанрів.

Рис.1. Обкладинка журналу "ТИХО / ГУЧНО": Повсякдення українців під час війни"

ЗМІСТ	
5	МІЖ ТРИВОГАМИ Жити під час війни
8	Я ТРИМАЮСЯ, БО... Дозвіл на щастя під час війни
9	ПРАВО НА ЩАСТЯ Історія закоханих, яких розділила війна
11	ТИЛ НЕ СПИТЬ! Вийти в полоні і допомагати іншим
12	КОЛИ ГУЧНО... Удар по Києву Повсякденне життя в метро під час ракетних обстрілів
19	МИСТЕЦТВО ЯК ЗАХИСТ І ЗБРОЯ Художниця Ірина Третьяк: Життя продовжується, незважаючи на війну
1	

Рис. 2. Зміст першого випуску журналу "ТИХО / ГУЧНО": Повсякдення українців під час війни"

Розроблений дизайн-проект, численні графічні елементи, обраний набір кольорів та шрифтів відповідають актуальним тенденціям оформлення журнальних видань. Основні кольори журналу символічні: приглушений червоний, що нагадує колір присохлої крові, та неясковий молочно-білий – колір надії, чистоти, втоми, прийняття.

1.3. Мета і завдання кваліфікаційної роботи

Мета проєкту – розробити концепцію, змістову структуру та інформаційне наповнення журналу «Тихо / Гучно», що відображає повсякденне життя українців у воєнний час як форму культурного спротиву, пам'яті й стійкості.

Завдання проєкту:

1. Проаналізувати сучасні підходи до відображення повсякдення у журналістиці війни та візуальній культурі.
2. Визначити загальні особливості функціонування журналістики повсякдення в умовах повномасштабної війни в Україні.
3. Опрацювати наративні, візуальні та аналітичні формати, придатні для медіапроєкту, що фіксує воєнне повсякдення.
4. Сформулювати концепцію, місію, жанрову структуру та рубрикацію журналу «Тихо / Гучно».
5. Створити зразки матеріалів (тексти, фото, аналітику) для першого номера журналу.
6. Розробити дизайн, кольорову гаму, набір шрифтів для видання.
7. Видати перший номер журналу.

Об'єкт дослідження: медіавідображення повсякденного життя українців у воєнний період.

Предмет дослідження: формати, стратегії і засоби журналістського репрезентування воєнного повсякдення в концепції мультимедійного журналу «Тихо / Гучно».

МІЖ ТРИВОГАМИ

Діана Дачіца
Фото Катерини Москалюк

Жити під час війни

Ми хочемо розповісти собі і світу про те, як це – жити під час війни. Звичайні люди поділилися своїми переживаннями та інсайтами, перемогами та тривогами.

5

Захист довкола пам'ятника у Львові

“Я постійно хвилююся за своє життя, за життя своїх близьких та за майбутнє своєї країни”, – Софія, няня

«Війна навчила мене, що можливо все. Реально. І найгірше, і найкраще. Війна показала мені, що всі люди у світі знаходяться дуже близько. Бексем видав свій інстаграм-акаунт лікарів з Харкова, у львівському кафе якось сиділа і їла круасан Анджеліна... Це просто нерально, але це реальність. Війна показала мені крихітність людей, які в моїх очах виглядали незворушними титанами. Я бачила людей, які «решають» прями дуже багато на своєму місці і їм теж страшно, вони теж хочуть, щоб хтось прийшов і сказав «так, ти все робиш правильно», – Катя, студентка.

«Як це, жити під час війни? По-авському, залежно хто питає. З одного боку життя триває, робиш свої щоденні справи, працюєш, вчисиш, готуєш їсти.

З іншого боку, ти на завжди зминовшись: щодня, щоновина, щовибуту надламуєшся від болю, а потім заживаєш, міцнішаєш, і так по колу. Жити під час війни – це читати від подружки «загинув 3 дні тому, сказали лише зараз», ковтати сльози і йти на робочий зум. Це коли дитина скидає тобі замість мультиків відео про першу медичну допомогу. Це дончати на ЗСУ, працювати, волонтерити, а відчуття провини і цього «недостатньо» все одно ніколи не проходить. Це вночі казати собі «якщо це раз бахне, тоді вже точно піду в коридор». І воно таки бахне, і ти йдеш в коридор з подушкою, читаючи в новинах, що прямо зараз невдовом сніг за кілька кварталів намагаються дістати з під завалів. Це прокидатися зранку невиспаною та розбитою, і казати собі: «ти така не одна, зберис, всі ж якось живуть, і ти живи, не ний». Це знецінювати свої проблеми і закривати очі від чергових тренінгів з самопідвищення.

Це не переживати за старість, бо вона може і не наступити. Це жартувати про смерть і багато поспіхатися, щоб не похити дахом. Це коли лють, біль і провинка – те спільне, що у вас є з усіма, кого знаєш.

І найстрашніше, що жити під час війни – це звикати. І зрештою продовжувати імітувати нормальне життя. Йти на манікюр і в басейн, вітати людей, годувати котиків. – Оля, власниця ПП «Флористична майстерня».

7

ДОЗВІЛ НА ЩАСТЯ ПІД ЧАС ВІЙНИ

Ти можеш думати, що піклуватися про себе, радіти, мати повноцінне життя – не на часі, бо війна. Якраз навпаки, треба дозволити собі жити.

Чому ти можеш заборонити собі радіти під час війни? Причин декілька:

Почуття сорому і провини: «як можна радіти, коли іншим так погано», «як можу відчувати радість, коли близька людина в небезпеці», «я в безпеці та насолоджуюся життям, поки люди помирають».

Страх: «що подумають та скажуть» інші, бажання уникнути критики, осуду і відчуження.

Забобонні уявлення про щастя: «якщо я радітиму – мені позаздрять, зурочать», «доля забере те, чому я радію», «я накличу на себе бід».

Думка, що щастя «не на часі», відкладання життя на потім.

Нездатність впоратися зі складними емоціями розпачу, люти, відчаю і смутку, які не залишають місця для радості.

Щастя під час війни ніби під санкціями, хоча кожна людина хоче прожити щасливе життя і бачити щасливими своїх близьких.

8

Вижити в полоні і допомагати іншим

Мар'яна Мамонова — війсьнова медичка, яка пів року вагітною провела в російському полоні, а зараз допомагає тим, хто також був у неволі.

Діана Дачіца
(за матеріалами <https://www.sestry.eu/>)

Мар'яна пішла на військову службу ще у 2018 році. Там вона познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком, військовослужбовцем Нацгвардії. Навесні 2022 року Мар'яна потрапила в полон — на третьому місяці вагітності. Поблажок у зв'язку з її станом росіяни їй не робили. Але саме дитина допомогла їй тоді триматися. Бо «мама не може здаватися». 22 вересня 2022 року Мар'яну Мамонову, яка перебувала на 9 місяці вагітності, обміняли.

Це той самий обмін, коли Росія вудали Віктора Медведчука. Разом з нею додому повернулись 214 українських воїнів, які боронили Мариуполь. Через 3 дні після повернення з полону Мар'яна народила дівчинку.

Зараз Мар'яні 32. Вона — мама, волонтерка, психотерапевтка й засновниця благодійного фонду, який спрямований на допомогу жінкам, які пережили російський полон.

За словами Мар'яни, допомога жінкам, які пережили російську неволю, стала її місією.

«Пережитий полон — це не все життя. Це ніколи не закінчується, з цим потрібно вчитися жити. Тому реабілітація для звільнених військовополонених необхідна. Вона допомагає повернутися до норми, а військовому — бути ефективним», — вважає Мар'яна Мамонова.

11

Рис. 3. Матеріали розділу «Тихо» у журналі "ТИХО / ГУЧНО": Повсякдення українців під час війни"

1.4. Специфіка аудиторії

Журнал «Тихо / Гучно» спрямований на широку, але зацікавлену цільову аудиторію, яка шукає людські, емпатійні, справжні історії про війну не лише як подію, а й як повсякденність, у якій минає життя.

Основна аудиторія журналу:

- Українці в Україні, які проживають війну в тилу, в евакуації, на прифронтових територіях або в умовному відносно тихому і «мирному» середовищі.
- Внутрішньо переміщені особи, біженці, які шукають упізнавані ситуації, зрозумілі досвіди, психологічну підтримку через історії інших людей.
- Люди, які втратили звичне життя, але продовжують будувати нову нормальність: вчителі, волонтери, батьки, підлітки, студенти, самотні пенсіонери.

Додаткова аудиторія:

- Освітняни, психологи, соціальні працівники, які працюють із темами воєнного досвіду й реабілітації, а також із людьми, які пережили травматичний досвід.
- Журналісти, митці, документалісти, для яких журнал буде джерелом рефлексії та натхнення.
- Молодь (16–25 років), яка проживає війну в навчанні, у соцмережах, у родинних історіях, у спілкуванні з однолітками, які поруч, та тими, які живуть в інших країнах.
- Міжнародна аудиторія: дослідники, правозахисники, донори, які хочуть почути не лише "факти війни", а й "голоси війни".

Орієнтовні соціально-демографічні характеристики авдиторії журналу

Параметр	Характеристика
Вік	18–55 років і частково старші
Стать	Переважно жінки, але не лише вони
Локація	Вся Україна + діаспора + тимчасово переміщені особи
Освіта	Середня, вища, гуманітарна
Зайнятість	Різна: від педагогів до волонтерів і підприємців
Цінності	Емпатія, стійкість, пам'ять, повага до чужого досвіду

Потреби цільової авдиторії, які задовільняє журнал:

- почути себе у чужій історії;
- відчувати солідарність і розуміння;
- розпізнати нові смисли у звичних речах;
- зберегти досвід війни без пафосу і замовчування;
- отримати емоційний ресурс і підтримку.

Портрет типового читача журналу:

Людина, яка не шукає сенсацій, а потребує чесної розмови про життя під час війни – щоденне, зворушливе, мовчазне, втомлене, виснажливе, стійке. Людина, яка не перебуває на передовій, але тримає тил, допомагаючи в міру своїх можливостей, співпереживаючи і розуміючи, що її життя минає навіть у таких складних обставинах.

В ніч на 24 квітня Росія завдала масованого удару ракетами і дронами по Києву та інших регіонах України. За попередніми даними, у столиці загинули 12 людей.

24 квітня 2025: УДАР ПО КИЄВУ

На Київ "летіло все" - калібри, балістика, шахеда. Росіяни випустили по Україні понад 70 ракет

Діана Давця
(за матеріалами відкритих джерел)

13

44 дні тому Україна погодилась на повне припинення вогню.
"Росія продовжує бивати людей та уникати жорсткого тиску й відповідальності за це", - президент Володимир Зеленський.

14

КОЛИ ГУЧНО... ПОВСЯКДЕННЕ ЖИТТЯ В МЕТРО ПІД ЧАС РАКЕТНИХ ОБСТРІЛІВ

Діана Давця

Після нападу Росії на Україну світ облетіли фотографії мешканців Києва та Харкова, які ночували на станціях метро: люди спали в метро в наметах, діти дивилися фільми на телефонах, батьки готували їжу, хтось працював на ноутбучах, хтось доглядав за тваринами, закохані тулилися одне до одного... Повсякденне життя під час ракетних обстрілів почало відбуватися в метрополітені.

15

Художниця Ірина Третьяк: Життя продовжується, незважаючи на війну

Діана Давця

Днями відома українська художниця Ірина Третьяк презентувала свою нову виставку під назвою "Дорогоцінні барви життя": розширена версія

Художницю нагороджено колишнім головнокомандувачем ЗСУ Валерієм Залужним почесним нагрудним знаком "За сприяння війську України".

Ірина Третьяк — українська художниця, картини якої представлені у 27 країнах світу та є в багатьох відомих колекціонерів, світових політиків, президентів, найдревнішої монаршої династії Габсбургів, Офісі Президента. Ірина стала першим українським художником, чії картини були представлені у вигляді токенів NFT на популярному маркетплейсі Rarible. Мисткиня постійно долучається до благодійних аукціонів, де її картини продають за рекордні суми.

Рис. 4. Матеріали розділу «Гучно» у журналі "ТИХО / ГУЧНО": Повсякдення українців під час війни"

1.5. Технічні і програмні засоби

Для верстки та макетування журналу було застосовано програми

- Adobe InDesign, що становить професійну платформу для верстки друкованого та PDF-журналу і надає можливості створення сітки, стилів, розмітки, інтеграції з Photoshop/Illustrator;
- Canva Pro, яка пропонує онлайн-інструменти для швидкого дизайну публікацій (обкладинок, інфографіки, матеріалів для соцмереж) і має суттєві переваги, зокрема інтуїтивний інтерфейс, шаблони, можливості для командної роботи.

У перспективі для розвитку видання може бути апробовано програмне забезпечення для верстки та дизайну Affinity Publisher, що є доступною альтернативою InDesign із повним набором інструментів для верстки.

Для створення графіки та обробки зображень було використано програму Adobe Photoshop, що робить доступною професійну обробку зображень, кольорокорекцію, ретуш, колажі. З цією метою частково застосовано програму Canva для створення візуалів: цитат, обкладинки, графіки. Перспективною вважаємо також програму Figma, яка буде ефективною, на нашу думку, для розроблення прототипів макету веб-версії журналу та інтерактивних сторінок.

Для проведення зйомок та аудіозапису ми скористалися камерою смартфона iPhone, частково залучали аудіоможливості Zoom (для запису інтерв'ю, у перспективі це може бути застосовано для створення подкасту, наративів). У польових умовах було застосовано мікрофон-петличку. Штатив, стабілізатор, кільцеве світло ми використали для інтерв'ю та портретних фотознімків.

Роботу з текстами, редагування та коригування було виконано в Microsoft Word.

Для створення інтерактивної онлайн-версії журналу з перегортанням сторінок та розвитку мультимедійної версії журналу в перспективі буде корисно апробувати Readymag / Issuu, а для створення сайту журналу з доступами до архіву, додаткових матеріалів, мультимедіа – WordPress.

Зручними платформами для анонсів, просування, поширення контенту (stories, shorts, reels) будуть соціальні платформи Instagram, Telegram, YouTube, а для відстеження й аналізу поведінки читачів на сайті журналу – Google Analytics.

Поєднання професійного редакційного програмного забезпечення, доступних онлайн-інструментів та мультимедійного контенту забезпечить якісне створення, публікацію й просування видання «Тихо / Гучно» як справді сучасного, візуально потужного медіапродукту.

1.6. Сфера застосування

Журнал «Тихо / Гучно» – це не просто медіапроект, а гуманітарний і соціокультурний інструмент, який може бути ефективно використаний у багатьох сферах сучасного суспільного життя.

1. У медіасфері та журналістиці:

- як приклад наративної, етичної, людиноцентричної журналістики, орієнтованої на документування воєнного досвіду не з фронту, а з тилу;
- як джерело історій для подальших журналістських розслідувань, аналітики, мультимедійних проєктів;
- для локальних медіа як модель гіперлокального документування життя громад.

2. Для освіти та медіаграмотності:

- у школах, коледжах, університетах – як ресурс для аналізу медіатекстів, розвитку критичного мислення, емоційного інтелекту;
- як матеріал для медіатренінгів, курсів із журналістики повсякдення, культурної пам'яті, сторітелінгу.

3. Для збереження культури і пам'яті:

- як документальна хроніка емоцій, голосів, досвіду війни, збережених у форматі, доступному для наступних поколінь;
- у музеях, виставках, медіаінсталяціях, арт-резиденціях, присвячених темі повсякденного спротиву та виживання.

- як внесок у формування громадської та національної пам'яті про сучасну війну.

4. Для психологічної та соціальної підтримки:

- як ресурс для психологів, консультантів, які працюють із травмою війни через наратив, свідчення, рефлексію;
- як платформа, де люди впізнають себе і відчують підтримку, читаючи історії, схожі на свої.

5. Для громадянського суспільства та міжнародних зв'язків:

- для правозахисних організацій, волонтерських фондів, донорів – як приклад соціально активної журналістики;
- для міжнародної аудиторії – англomовна версія журналу може слугувати інструментом м'якої дипломатії, яка пояснює війну через людські історії;
- у презентаціях на форумах, конференціях, грантових платформах – як приклад журналістики нової етики.

Отже, журнал «Тихо / Гучно» – це медіапроект із багатосферним впливом: інформаційним, соціальним, культурним, освітнім, навіть психотерапевтичним. Його головна цінність полягає у збереженні повсякденної правди про війну, яка часто губиться в шумі офіційних зведень, але залишається в пам'яті людей – тихо або гучно.

1.7. Висновки

Повномасштабна війна в Україні змінила не лише соціально-політичне життя та безпеку країни, а й повсякденне життя мільйонів людей.

У публічному дискурсі війна часто постає через героїчні або трагічні наративи – фронт, перемоги, втрати. Водночас щоденний досвід цивільного населення малопомітний або взагалі не представлений у журналістиці, медіа, літературі. Саме цей досвід – побутовий, мовчазний, але промовистий – потребує відображення, фіксації, вивчення й осмислення.

Актуальність журналу «Тихо / Гучно» полягає в тому, що він відтворює живе повсякденне життя українців під час війни, є голосом тих, чия історія не потрапляє у великі новини, але формує людське тло великої історії країни.

Актуальність проєкту також зумовлена потребою в гуманітарному архівуванні війни: у документах, текстах, візуальних свідченнях, які в майбутньому формуватимуть колективну пам'ять та ідентичність. Журнал виступає медіапосередником між нинішнім проживанням досвіду і його збереженням – для себе, для інших, для історії.

Крім того, видання актуалізує роль журналістики повсякдення як напрямку сучасних медіа, що особливо важливо в час, коли інформаційний простір перенасичений шумом, а голос тих, хто "просто живе" не менш цінний, ніж голос тих, хто "бореться", тому проєкт «Тихо / Гучно» відповідає на запит суспільства на бачення себе не лише як героя або жертви агресії, а як людини, що живе і тримає країну через звичні дії, бо це також є формою спротиву.

Основна ідея проєкту полягає в тому, що «Тихо / Гучно» – це журналістське мультимедійне видання, яке фіксує, осмислює та репрезентує повсякденне життя українців під час війни. Журнал поєднує репортажі, есеї, фотоісторії, інтерв'ю та короткі наративи, що показують, як звичайне життя змінюється під впливом надзвичайного досвіду: повітряних тривог, втрат, евакуацій тощо.

Визначальна особливість видання – гуманістичний підхід: журнал не лише про фронт і надзвичайне, а також про кухню, школу, укриття, сон, мовчання,

шум, побут. Це журнал про людей, які живуть, вибирають, дбають і тримаються у власному ритмі: хтось тихо, а хтось – гучно.

Журнал передбачає формат друкованого та цифрового видання, орієнтованого на широку читацьку аудиторію в Україні та за її межами.

Місія журналу – надати голос тим, чий щоденний досвід часто залишається непоміченим, але є невидимим фронтом спротиву, показати, що повсякденність під час війни – це також важлива частина історії, яка варта збереження, осмислення та співчуття, сформувати живий архів людських історій, що допоможе майбутнім поколінням побачити війну не лише через хронологію подій, а через людське життя між “тривогою” і “відбоєм”.

Важливими принципами видання є повага до людини і її досвіду, позиція, що немає “малих” історій і маленьких людей.

Структура журналу відповідає сформульованій ідеї, місії та принципам видання і містить два основні розділи: «Тихо» і «Гучно».

Основні кольори журналу символічні: приглушений червоний, що нагадує колір присохлої крові, та неясковий молочно-білий – колір надії, чистоти, втоми, прийняття.

Журнал «Тихо / Гучно» спрямований на широку, але зацікавлену цільову аудиторію, яка шукає людські, емпатійні, справжні історії про війну не лише як подію, а й як повсякденність, у якій минає життя. Основна аудиторія журналу – це українці в Україні, які проживають війну в тилу, в евакуації, на прифронтових територіях, внутрішньо переміщені особи, а також освітяни, психологи, соціальні працівники, які працюють із темами воєнного досвіду й реабілітації, журналісти, митці, документалісти, для яких журнал буде джерелом рефлексії та натхнення, молодь, яка проживає війну, міжнародна аудиторія: дослідники, правозахисники, донори.

Для верстки та макетування журналу було застосовано програми Adobe InDesign, Photoshop/Illustrator, Canva Pro. Для створення графіки та обробки зображень було використано програму Adobe Photoshop та частково застосовано програму Canva для створення візуалів. Роботу з текстами, редагування та коригування було виконано в Microsoft Word. Поєднання професійного редакційного програмного забезпечення, доступних онлайн-інструментів та мультимедійного контенту забезпечує якісне створення, публікацію й просування видання «Тихо / Гучно» як справді сучасного, візуально потужного медіапродукту.

Журнал «Тихо / Гучно» – це не просто медіапроект, а гуманітарний і соціокультурний інструмент, який може бути ефективно використаний у багатьох сферах сучасного суспільного життя.: у медіасфері та журналістиці, для освіти та медіаграмотності, для збереження культури і пам'яті, для психологічної та соціальної підтримки (як ресурс для психологів, консультантів, які працюють із травмою війни), для громадянського суспільства (правозахисних організацій, волонтерських фондів, донорів) та для міжнародної аудиторії.

Отже, журнал «Тихо / Гучно» – це медіапроект із впливом у багатьох напрямках: інформаційним, соціальним, культурним, освітнім, навіть психотерапевтичним.

Головна цінність видання полягає у збереженні повсякденної правди про війну, яка часто губиться в шумі офіційних зведень, але залишається в пам'яті людей – тихо або гучно.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Гуменюк Н. Загублений дім. Репортажі з окупованого Криму. Київ: Pabulum, 2021. 240 с.
Режим доступу: <https://books.pabulum.com.ua/zagublenyi-dim>
2. Ковач Б., Розенстіл Т. Елементи журналістики: Що мають знати журналісти і про що повинна знати аудиторія / пер. з англ. Київ: Академія української преси, 2020. 152 с.
Режим доступу: https://www.aup.com.ua/wp-content/uploads/2020/03/elements_of_journalism_2020.pdf
3. Поплавська Н. Журналістика повсякденності: концепт, жанрові особливості, суспільне значення. *Українська журналістика: теоретичні та практичні аспекти*. 2022. № 1. С. 45–52.
4. Чекишева О. Журналістика емоцій: медійне відображення людського досвіду в умовах війни. *Журналістика: наука і практика*. 2022. № 3. С. 17–24.
5. Sydorenko M. Everyday war in Ukraine: Journalism of proximity and narratives of survival. *Kyiv-Mohyla Journalism Review*. 2023. № 12. Режим доступу: <https://kmj.ukma.edu.ua>
6. Cottle S. *Mediatized Conflict: Developments in Media and Conflict Studies*. Berkshire: Open University Press, 2006. 256 p. Режим доступу: <https://www.mheducation.co.uk>

Практичні ресурси і платформи

7. BBC News. Stories Section [Електронний ресурс] Режим доступу: <https://www.bbc.com/news/stories>
8. Solutions Journalism Network [Електронний ресурс] Режим доступу: <https://www.solutionsjournalism.org>
9. The Ukrainians [Електронний ресурс] Офіційний сайт. Режим доступу: <https://theukrainians.org>
10. Zaborona Media [Електронний ресурс] Офіційний сайт. Режим доступу: <https://zaborona.com>